

Oráč

KAPITOLA
XXVII

◆ Zlé se nemá oplácet zlým; člověk buď smírný, přikazují učitelé ctnosti. Touto cestou se chci vydat, po nesmíru budete třeba jen smírná. Vyrozmívám z vašich slov: myslíte, že mi radíte naprosto upřímně. Je-li ve vás upřímnost, pak upřímně, jako pod přísahou, mi poraďte: co si mám nyní s životem počít? Dosud jsem byl v krásném, radostném manželství: kam teď se vrátím? K světskému či duchovnímu stavu? Otevřeny jsou mi oba. V mysli jsem probral životy velikých lidí, pilně je zkoumal a vážil: nedokonalé, křehké a mnohohříšné jsem je sledal všechny. Jsem na pochybách, kam se vydat: neduhem trpí každé lidské zařizení. Paní Smrti, radte! Rady je potřebí! Cítím, myslím, a opravdu věřím, že pro duši není

Oráč

KAPITOLA
XXVII

žádné hnuzdo a bytí tak čisté, božské jako manželský život. Pravím: Kdybych věděl, že bych měl v manželství štěstí jako dřív, rád bych v něm žil, dokud by ve mně život byl. Blažený, příjemný, veselý a vřelý bývá muž, má-li řádnou ženu, ať ho cesty vedou kudykoli. Každému takovému muži je také radost starat se a obstarávat životy; je mu též radost platit a oplácet čest cti, věrnost věrností, dobré dobrým. Nemusí jí ani hlídat; vždyť řádná žena se nejlépe ohlídá sama. Kdo nechce své ženě důvěřovat a věřit, má ustavičnou starost. Pane nadzemských výšin, kniže velké blaženosti: dobře je tomu, koho jsi do lože obdaril čistým druhem! Necht' vzhlíží k nebi, po všechny dny ti s rukama vztaženými vzdává díky. Radte co nejlépe, paní Smrti, paní velmocná!